

Steven Edwar Carbo. Equador

D'AQUÀ• I D'ALLA.Â Em dic Steven Edwar Carbo i vinc de Milagro, Equador. Actualment estudio infermeria a l'Escola Universitària d'Infermeria de Terrassa (EUIT). Vaig arribar a Manresa als 5 anys i, com sol passar, la meva família Âs la que va arribar primer. Ells es van instalÂlar aquÀ-, compartint pis amb els meus oncles.

«Manresa és el millor que li podia passar a la meva família»

La meva arribada va ser inoblidable. Ho recordo com si fos ahir, tot i que ja tinc 22 anys. Sorpresa i incredulitat. Jo era petit i els edificis semblaven haver crescut de cop. A casa no eren així, allà eren gairebé tan petits com jo en aquell moment. Els meus ulls oberts com taronges no podien deixar d'observar la fredor dels colors d'aquells edificis, que alhora, semblaven haver-se coordinat amb el temps, gèlid.

Van passar els dies, fins i tot els anys, i vaig comprendre la realitat en la qual em trobava. Era un lloc tranquil, segur, molt contrari al que havíem vist tant jo com el meu germà fins al moment. Érem lliures, fins i tot de nit. Sona estrany en un país en el qual la calma és un tret comú, però quan vens d'un país on sortir de nit és pura supervivència, t'impacta. I no és que jo hagués viscut cap trifurca allà, jo era massa petit. Però els meus pares no em deixaven de recordar la diferència entre un país i un altre. A més, aquí podia sortir a jugar a la nit. Allà no. I hi ha una discrepància que recordo totalment, les escoles i els parcs. De nou, tot és qüestió de llibertat. Manresa és el millor que li podia passar a la meva família.

El procés d'adaptació va passar per la intenció de la meva família d'aprendre les quatre expressions més necessàries en català. Això era un inici, i ho volíem fer bé. És cert que jo no sóc molt de ciutats grans, i potser és el que em va fer estimar tant Manresa. La calma dins la grandesa. És cert però, que hi ha certes diferències que no puc oblidar entre Manresa i la meva ciutat natal. El dinar, la manera de comportar-se i relacionar-se les persones i fins i tot les salutacions són diferents.

M'agrada aprofitar les zones d'oci de Manresa en els meus temps lliures, sempre que puc, anar a prendre un refresc amb els amics és la millor opció. A més, ens agrada visitar tota la zona boscosa dels voltants, com l'Anella Verda o el parc de l'Agulla. Manresa és una ciutat apta per a tothom, però sobretot, acollidora. I això no passa sempre.